

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

står — jeg beder formanden om tilladelse til et citat:

„Det er ikke nok at stole på, at andre skal tænke for en og tænke rigtigt. Det er bedst, der bliver lejlighed til at følge med.“

Jeg føler mig overbevist om at være i overensstemmelse med store kredse i befolkningen langt udover mit eget partis rækker, når jeg opfordrer udenrigsministeren til ved Atlantrådsmødet i Paris at kræve udsættelse for Danmarks vedkommende med hensyn til at tage endeligt standpunkt til Tysklands optagelse i Atlantpagten, og jeg opfordrer ministeren til at sætte hele sin indflydelse ind på at støtte de tyske socialdemokraters krav om, at nye forhandlinger optages mellem stormagterne om Tysklandsspørgsmålet, før genoprustningen af Vesttyskland bliver afgjort.

Bliver Vesttyskland medlem af Atlantpagten, da har Danmark knyttet sin skæbne til Tyskland, og vi skal ikke lukke øjnene for, hvad det er, vi går ind til. I et oprustet, delt Tyskland vil revanchetanken let få næring, og ingen ved, hvilke vanskeligheder f. eks. Berlins opdeling kan fremkalde i fremtiden, men med Tyskland som medlem af NATO betyder en krigerisk konflikt i Berlin eller et andet sted i Tyskland, at Danmark fra første færd er med i krigen. Vi er solidariske på liv og død med det Tyskland, hvis forhold et lille land som Danmark ikke kan forvente at få nogen indflydelse på. Er dette da ikke en så alvorlig og afgørende beslutning, at den danske befolkning har ret til at kræve tid til at overveje sagen?

Udenrigsministeren hævder, at spørgsmålet om Tyskland skal oprustes eller ikke, ikke er det, vi skal diskutere, for den sag er afgjort; Vesttyskland vil blive oprustet uden hensyn til, hvilken stilling Danmark indtager. Deroverfor vil jeg gerne sige, at så enkel forekommer det dog ikke mig, at sagen er. For det første ved ingen på dette tidspunkt med sikkerhed, om Bruxellesmagterne er nået til fuld enighed om de betingelser, Tyskland skal gå ind under. De sidste dages oplysninger om det tyske hjemmeforsvar, som siges at have vakt overraskelse og bestyrtelse i alle de lande, der var samlet

til mødet i London, kunne meget vel tænkes at ville føre til nye overvejelser indenfor de lande, der skal påtage sig at føre kontrol med det genoprustedes Tyskland. For det andet er det da endnu ikke udelukket, at nye forhandlingsmuligheder med Sovjet vil vise sig, før den tyske hær er en kendsgerning. Men forøvrigt bliver der det tilbage, når folketinget skal tage stilling, at Danmark har et ansvar for sine handlinger overfor det danske folk, som man ikke uden videre kan se bort fra.

Jeg vil ikke rejse had til det tyske folk, jeg vil være med til på alle fredelige områder at drage et demokratisk Tyskland med ind i et europæisk samarbejde og fællesskab. Men de kræfter i det tyske folk, der skal bære det nye demokrati frem, støtter vi ikke ved at genopruste Tyskland og derved påny give militæret i Tyskland magt og indflydelse på det tyske folks udvikling, tværtimod. De underjordiske kræfter i Tyskland, der vil bryde demokratiet ned, vil få yderligere næring, når militære magtsynspunkter ved rejsningen af en stor tysk hær igen får råderum i store kredse i det tyske folk.

Hvorfor haster det så meget? Har erfaringerne ikke lært os, at det er klogt at tænke sig godt om, før man træffer en så betydningsfuld afgørelse som den, der her foreligger? Man gik ind i Atlantpagten uden tilstrækkeligt at overveje konsekvenserne. Flertallet her i tinget forpligtede herved Danmark som medlem af Atlantpagten. Det samme flertal gav tilslutning til opbygning af en Europahær med tysk deltagelse, som nu efter flere års drøftelse er faldet bort.

Det havde altså ikke hastet så stærkt for Danmarks vedkommende med at tage standpunkt. Nu foreslår regeringen og får tilslutning fra socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, at Danmark tager medansvar for Vesttysklands genoprustning og Tysklands optagelse som medlem af Atlantpagten uden på dette tidspunkt i enkeltheder at kende de betingelser, der er knyttet til tysk genoprustning. Er dette dog forsvarligt? Der er virkelig gode, saglige grunde for udenrigsministeren til på fredag i Paris at tage forbehold og forlange tid til at overveje sagen, før Danmark tager endeligt standpunkt. Det er et spørgsmål af så alvorlig karakter, at dette stand-